Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[*JEAN RICHARD DE LA TOUR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2022. gada 8. septembrī [1]

Lieta C-132/21

BE
pret
Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság,
piedaloties
Budapesti Elektromos Művek Zrt.

(*Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Regula (ES) 2016/679 – 77.–79. pants – Sūdzība uzraudzības iestādē – Vēršanās tiesā – Sakarība starp tiesību aizsardzības līdzekļiem – Dalībvalstu procesuālā autonomija

I. Ievads

1. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 51. panta 1. punktu, 52. panta 1. punktu, 77. panta 1. punktu un 79. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) [2].

2. Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp BE un *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság* (Valsts datu aizsardzības un informācijas brīvības iestāde, Ungārija; turpmāk tekstā – "uzraudzības iestāde") par to, ka tika noraidīts BE lūgums nosūtīt viņam akcionāru kopsapulces, kurā viņš piedalījās, skaņu ierakstu fragmentus.

3. VDAR uzdevums ir nodrošināt personas datu aizsardzības noteikumu efektīvu piemērošanu, paredzot tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu, kas ļauj datu subjektam iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, celt prasību tiesā par minētās iestādes pieņemtu lēmumu un celt prasību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju, ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas tādas viņa personas datu apstrādes rezultātā, kura neatbilst šai regulai.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] OV 2016, L 119, 1. lpp.; labojums – OV 2018, L 127, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR".

4. *Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija) vēlas saņemt no Tiesas precizējumus par šo tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējo sakarību un, precīzāk, par veidiem, kā izvairīties no tā, ka dalībvalstī tiek pieņemti pretrunīgi lēmumi attiecībā uz to tiesību pārkāpumu, kuras ir aizsargātas ar VDAR.

5. Šajā jautājumā ietvertā problēma ir svarīga, jo Savienības likumdevēja vēlme nodrošināt ar VDAR piešķirto tiesību efektīvu aizsardzību tiesā, kā arī garantēt augstu un konsekventu šo tiesību aizsardzības līmeni nešķiet saderīga ar pretrunīgu lēmumu esamību dalībvalstī, kas rada tiesisko nedrošību.

6. Šajos secinājumos ierosināšu Tiesai nospriest, ka VDAR 78. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [3] 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja datu subjekts izmanto šīs regulas 77. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus, tiesai, kam jālemj par prasību, kura celta par uzraudzības iestādes lēmumu, nav saistošs nolēmums, ko pieņēmusi tiesa, kurā celta prasība saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu, attiecībā uz to, vai tiesības, kas šim datu subjektam izriet no minētās regulas, ir vai nav pārkāptas.

7. No šī skatpunkta izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ VDAR 77. panta 1. punkts un 79. panta 1. punkts, manuprāt, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus var izmantot vienlaikus un saskaņā ar šo regulu kāds no tiem nav prioritārs salīdzinājumā ar citu.

8. Papildināšu šo atbildi, precizējot, ka, tā kā nav Savienības tiesiskā regulējuma par VDAR 77.–79. pantā paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējo sakarību, saskaņā ar procesuālās autonomijas principu un ņemot vērā gan mērķi garantēt augstu un konsekventu šajā regulā paredzēto tiesību aizsardzības līmeni, gan Hartas 47. pantā nostiprinātās tiesības efektīvi celt prasību tiesā, dalībvalstīm ir pienākums valsts līmenī ieviest šo tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējās sakarības noteikšanas mehānismus, kuri ir nepieciešami, lai izvairītos no tā, ka vienā un tajā pašā dalībvalstī var pastāvēt pretrunīgi lēmumi attiecībā uz vienu un to pašu personas datu apstrādi.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. VDAR

9. VDAR 51. panta 1. punktā ir noteikts:

“Katra dalībvalsts paredz, ka viena vai vairākas neatkarīgas publiskas iestādes ir atbildīgas par šīs regulas piemērošanas uzraudzību, lai aizsargātu fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības saistībā ar apstrādi un veicinātu personas datu brīvu apriti Savienībā (“uzraudzības iestāde”).”

10. Saskaņā ar VDAR 52. panta 1. punktu:

“Katra uzraudzības iestāde rīkojas pilnīgi neatkarīgi, pildot savus uzdevumus un īstenojot savas pilnvaras saskaņā ar šo regulu.”

[3] Turpmāk tekstā – “Harta”.

11. VDAR 58. panta 4. punktā ir noteikts:

"Uzraudzības iestāde saskaņā ar šo pantu piešķirto pilnvaru īstenošanā ievēro atbilstošas garantijas, tostarp efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un pienācīgas procedūras, kas noteiktas Savienības un dalībvalstu tiesību aktos saskaņā ar hartu."

12. VDAR 77. pants "Tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē" ir izteikts šādi:

"1. Neskarot jebkādus citus administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus vai tiesību aizsardzību tiesā, katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, jo īpaši tajā dalībvalstī, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, darbavieta vai iespējamā pārkāpuma izdarīšanas vieta, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu.

2. Uzraudzības iestāde, kurā ir iesniegta sūdzība, informē sūdzības iesniedzēju par sūdzības izskatīšanas virzību un iznākumu, tostarp par tiesību aizsardzības tiesā iespēju saskaņā ar 78. pantu."

13. VDAR 78. panta nosaukums ir "Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādi". Saskaņā ar šī panta 1. punktu:

"Neskarot jebkādus citus administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus, katrai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādes pieņemtu juridiski saistošu lēmumu, kas skar minētās personas."

14. VDAR 79. panta nosaukums ir "Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju". Šī panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"Neskarot pieejamos administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus, tai skaitā tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, ievērojot 77. pantu, ikvienam datu subjektam ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja viņš uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas tādas viņa personas datu apstrādes rezultātā, kura neatbilst šai regulai."

B. Ungārijas tiesības

15. 2011. gada 26. jūlija *információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény* (2011. gada Likums Nr. CXII par tiesībām uz pašnoteikšanos informācijas jomā un informācijas brīvību; turpmāk tekstā – "Informācijas likums") [4] 22. pantā ir paredzēts:

"Izmantojot savas tiesības, datu subjekts saskaņā ar VI nodaļu drīkst:

a) lūgt [uzraudzības iestādi] sākt izmeklēšanu par pārziņa veikta pasākuma likumīgumu gadījumā, ja tas ir ierobežojis datu subjekta 14. pantā noteikto tiesību īstenošanu vai ja tas ir noraidījis datu subjekta pieprasījumu, ar kuru datu subjekts vēlējies īstenot savas tiesības, kā arī

b) lūgt [uzraudzības iestādi] administratīvā kārtā izskatīt lietu, ja datu subjekts uzskata, ka, apstrādājot viņa personas datus, pārzinis vai attiecīgā gadījumā tā pilnvarota persona vai apstrādātājs, kas rīkojas atbilstoši tā norādēm, ir pārkāpis [dalībvalsts] tiesiskajā regulējumā vai saistošā [..] Savienības tiesību aktā iekļautos noteikumus par personas datu apstrādi."

[4] *Magyar Közlöny 2011. évi 88. száma.*

16. Informācijas likuma 23. pantā ir noteikts:

"(1) Datu subjekts var celt prasību tiesā pret pārzini vai pret apstrādātāju – par apstrādes darbībām, kas ietilpst tā darbības jomā, – gadījumā, ja tas uzskata, ka, apstrādājot viņa personas datus, pārzinis vai attiecīgā gadījumā tā pilnvarota persona vai apstrādātājs, kas rīkojas atbilstoši tā norādēm, ir pārkāpis [dalībvalsts] tiesiskajā regulējumā vai saistošā [..] Savienības tiesību aktā iekļautos noteikumus par personas datu apstrādi.

[..]

(4) Tiesvedībā var piedalīties arī personas, kas citādi nevar būt lietas dalībnieki. [Uzraudzības iestāde] var iestāties tiesvedībā datu subjekta prasījumu atbalstam.

(5) Ja tiesa apmierina prasību, tā konstatē pārkāpuma esamību un uzdod pārzinim vai attiecīgā gadījumā apstrādātājam:

a) izbeigt nelikumīgo apstrādes darbību,

b) nodrošināt, ka datu apstrāde atkal ir likumīga, vai

c) veikt precīzi noteiktas darbības, lai nodrošinātu datu subjekta tiesību īstenošanu,

un vajadzības gadījumā vienlaikus lemj par prasībām par materiālā un nemateriālā kaitējuma atlīdzināšanu."

III. Pamatlietas fakti un prejudiciālie jautājumi

17. Pēc tam, kad BE bija piedalījies akciju sabiedrības, kuras akcionārs viņš ir, 2019. gada 26. aprīļa kopsapulcē, viņš lūdza nodot tam skaņu ierakstu, kas veikts šīs kopsapulces laikā.

18. Akciju sabiedrība kā šo datu pārzinis darīja BE pieejamus tikai tos ieraksta fragmentus, kuros ir ietvertas viņa uzstāšanās, izslēdzot pārējo dalībnieku uzstāšanās.

19. BE, vēloties saņemt fragmentus, kuros ir ietvertas dalībnieku atbildes uz viņa 2019. gada 26. aprīļa kopsapulcē uzdotajiem jautājumiem, vērsās uzraudzības iestādē, lūdzot to konstatēt akciju sabiedrības prettiesisku rīcību un uzdot tai nosūtīt šos fragmentus. Uzraudzības iestāde noraidīja šo lūgumu ar 2019. gada 29. novembra lēmumu.

20. Pēc šī noraidījuma BE, pamatojoties uz VDAR 78. panta 1. punktu, cēla prasību iesniedzējtiesā par šo uzraudzības iestādes lēmumu, lai – galvenokārt – panāktu minētā lēmuma grozīšanu vai – pakārtoti – atcelšanu.

21. Vienlaikus ar vēršanos uzraudzības iestādē BE iesniedza prasību pret pārzini civillietu tiesā atbilstoši VDAR 79. panta 1. punktam.

22. Kamēr iesniedzējtiesā joprojām tika izskatīta prasība, *Fővárosi Ítélőtábla* (Galvaspilsētas Budapeštas apgabala apelācijas tiesa, Ungārija) apmierināja BE prasību, kas celta, pamatojoties uz šo tiesību normu, jo konstatēja, ka pārzinis ir pārkāpis BE tiesības piekļūt saviem personas datiem, nenosūtot viņam skaņu ieraksta daļas, kurās bija ietvertas atbildes uz viņa jautājumiem, lai gan

viņš to bija lūdzis [5]. Šis otrās instances civillietu tiesas spriedums ir kļuvis galīgs.

23. Prasībā iesniedzējtiesā BE lūdz ņemt vērā secinājumu, kuru minētā civillietu tiesa ir izdarījusi savā spriedumā.

24. Iesniedzējtiesa jautā, vai no Savienības tiesībām var gūt norādes par sakarību starp attiecīgo kompetenci, kas ir uzraudzības iestādei, kurai saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu ir iesniegta sūdzība, un administratīvajai tiesai, kuras kompetencē saskaņā ar šīs regulas 78. panta 1. punktu ir pārbaudīt šīs iestādes pieņemto lēmumu tiesiskumu, no vienas puses, un civillietu tiesai, kuras kompetencē saskaņā ar minētās regulas 79. panta 1. punktu ir lemt par prasību, ko cēlusi persona, kura uzskata, ka ir pārkāptas tai no minētās regulas izrietošās tiesības.

25. Proti, iesniedzējtiesa norāda, ka šajās tiesību normās paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu vienlaicīgas izmantošanas dēļ var tikt pieņemti pretēji lēmumi par identiskiem faktiem.

26. Šī tiesa uzskata, ka šāda situācija var izraisīt tiesiskās nedrošības risku. Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka saskaņā ar valsts procesuālajiem noteikumiem uzraudzības iestādes lēmums nav saistošs civillietu tiesai. Tātad nav izslēgts, ka šī tiesa attiecībā uz identiskiem faktiem varētu pieņemt nolēmumu, kas ir pretējs uzraudzības iestādes lēmumam.

27. Iesniedzējtiesa norāda, ka šajā gadījumā saskaņā ar valsts procesuālajiem noteikumiem nav izpildīti nosacījumi, lai uzraudzības iestāde varētu iestāties tiesvedībā civillietu tiesā. Turklāt saskaņā ar šiem noteikumiem civillietu tiesas spriedums nav saistošs administratīvajai tiesai saistībā ar uzraudzības iestādes lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas tai ir jāveic saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu.

28. Tā kā uzraudzības iestāde un civillietu tiesa, kas ir pieņēmusi galīgo spriedumu, ir ieņēmušas pretēju nostāju par personas datu aizsardzības noteikumu pārkāpuma esamību, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai pastāv Savienības tiesību elementi, kas ļauj noteikt tiesību aizsardzības līdzekļu, kuri tiek izmantoti vienlaikus, savstarpējo saistību. Salīdzinājumam tā min noteikumus, kas pastāv konkurences tiesību jomā [6].

29. Šī tiesa arī norāda, ka atšķirībā no apstākļiem, uz kuru pamata tika pieņemts 2017. gada 27. septembra spriedums *Puškár* [7], Ungārijas tiesību aktos kā priekšnosacījums prasības celšanai tiesā nav noteikts pienākums izsmelt administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus.

30. Tomēr tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kā arī mērķis nodrošināt augstu ar VDAR piešķirto tiesību aizsardzības līmeni nozīmējot, ka ir jānodrošina konsekvence šīs regulas piemērošanā. Lai sasniegtu šo rezultātu, esot jānosaka, kuram no vienlaikus izmantojamiem tiesību aizsardzības līdzekļiem būtu jābūt prioritāram.

[5] Tomēr uzraudzības iestāde tiesas sēdē norādīja, ka, tā kā BE bija saņēmis sanāksmes protokolu, civillietu tiesa ir uzskatījusi, ka piekļuves tiesību pārkāpums nav pietiekams, lai pamatotu zaudējumu atlīdzināšanu.

[6] Šajā ziņā šī tiesa norāda, ka saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/104/ES (2014. gada 26. novembris) par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV 2014, L 349, 1. lpp.), 9. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka valsts konkurences iestādes galīgajā nolēmumā konstatētais konkurences tiesību pārkāpums tiek uzskatīts par neapstrīdami pierādītu attiecībā uz zaudējumu atlīdzināšanas prasību.

[7] C-73/16, turpmāk tekstā – "spriedums *Puškár*", EU:C:2017:725.

31. Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka tā piekrīt uzraudzības iestādes viedoklim, kad tā apgalvo, ka ar tiesībām, kas paredzētas VDAR 51. panta 1. punktā, kā arī ar uzdevumiem un pilnvarām, kuri paredzēti attiecīgi šīs regulas 57. panta 1. punkta a) un f) apakšpunktā un 58. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā, šai iestādei ir piešķirta prioritāra kompetence pārbaudīt un uzraudzīt šajā regulā noteikto pienākumu izpildi. Tādēļ tā ierosina Tiesai sniegt interpretāciju, saskaņā ar kuru, ja par vienu un to pašu pārkāpumu notiek vai ir pabeigta procedūra uzraudzības iestādē, tieši šīs iestādes lēmumam – tāpat kā tās administratīvās tiesas nolēmumam, kura ir pārbaudījusi šī lēmuma tiesiskumu, – prioritāri ir jāatrisina jautājums par VDAR paredzēto noteikumu pārkāpuma esamību. Tāpēc konstatējumi, kurus ir izdarījušas civillietu tiesas, rīkojoties saskaņā ar VDAR 79. pantu, neesot saistoši procedūrās, kuras norisinās atbilstoši šīs regulas 77. un 78. pantam.

32. Ja, gluži pretēji, uzraudzības iestādes kompetences konstatēt ar VDAR piešķirto tiesību pārkāpumu pārākums netiktu atzīts, iesniedzējtiesa uzskata, ka atbilstoši tiesiskās drošības principam tai būtu jāuzskata, ka tai ir saistoši civillietu tiesas galīgā sprieduma secinājumi, pašai nevērtējot to konstatējumu tiesiskumu, ko uzraudzības iestāde ir veikusi lēmumā par šāda pārkāpuma esamību. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tādējādi tiktu atņemta jēga šīs regulas 78. pantā paredzētajai kompetencei.

33. Ņemot vērā šos apstākļus, *Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) [Vai VDAR 77. panta 1. punkts un 79. panta 1. punkts] ir interpretējams tādējādi, ka administratīvie tiesību aizsardzības līdzekļi, kas ir noteikti 77. pantā, ir instruments publisko tiesību īstenošanai, savukārt 79. pantā paredzētā prasība tiesā ir instruments privāto tiesību īstenošanai? Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai ir secināms, ka uzraudzības iestādei, kurai jāizskata administratīvie tiesību aizsardzības līdzekļi, ir prioritāra kompetence noteikt, vai ir noticis pārkāpums?

2) Vai – gadījumā, ja datu subjekts, kurš uzskata, ka viņa personas datu apstrāde ir notikusi pretrunā [VDAR], vienlaikus izmanto gan tiesības iesniegt sūdzību saskaņā ar minētās regulas 77. panta 1. punktu, gan tiesības celt prasību tiesā saskaņā ar šīs pašas regulas 79. panta 1. punktu, – ir jāuzskata, ka ar [Hartas] 47. pantu saderīga interpretācija nozīmē:

   a) ka uzraudzības iestādei un tiesai pārkāpuma esamība ir jāizvērtē katrai atsevišķi un tādējādi tās var pat izdarīt atšķirīgus secinājumus; vai arī

   b) ka jautājumā par pārkāpuma izdarīšanas konstatējumu uzraudzības iestādes lēmums ir prioritārs, ņemot vērā [VDAR] 51. panta 1. punktā noteiktās tiesības un šīs pašas regulas 58. panta 2. punkta b) un d) apakšpunktā piešķirtās pilnvaras?

3) Vai [VDAR] 51. panta 1. punktā un 52. panta 1. punktā garantētā uzraudzības iestādes neatkarība interpretējama tādējādi, ka minētā iestāde, izskatot un izlemjot lietu [šīs regulas] 77. pantā paredzētajā sūdzības procedūrā, ir neatkarīga no tā, ko spriedumā, kas stājas likumīgā spēkā, nosprież tiesa, kurai lieta ir piekritīga saskaņā ar [minētās regulas] 79. pantu, tādējādi, ka par to pašu apgalvoto pārkāpumu tā var pieņemt pat atšķirīgu lēmumu?”

34. Rakstveida apsvērumus iesniedza BE, uzraudzības iestāde, Ungārijas, Čehijas, Itālijas un Polijas valdības, kā arī Eiropas Komisija. 2022. gada 11. maijā notika tiesas sēde, kurā piedalījās uzraudzības iestāde, Ungārijas un Polijas valdības, kā arī Komisija.

IV. Vērtējums

35. Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sadarbības ar valstu tiesām procedūrā, kas ieviesta ar LESD 267. pantu, Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas ļautu tai izlemt tās izskatīšanā esošo lietu, un šajā nolūkā Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi [8].

36. Turklāt jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai tas, ka iesniedzējtiesa prejudiciālo jautājumu ir formulējusi, atsaucoties vienīgi uz dažām Savienības tiesību normām, neliedz Tiesai sniegt šai tiesai visus interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, izspriežot izskatāmo lietu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tām ir atsaukusies. Šajā ziņā Tiesai no visas valsts tiesas sniegtās informācijas un tostarp no iesniedzējtiesas nolēmuma pamatojuma ir jāizdala tie Savienības tiesību elementi, kuriem ir nepieciešama interpretācija, ņemot vērā strīda priekšmetu [9].

37. Norādīšu, ka iesniedzējtiesa pašlaik izskata prasību par uzraudzības iestādes lēmumu, ar kuru ir noraidīta BE sūdzība, kas atbilst tiesību aizsardzības līdzeklim, kurš paredzēts VDAR 78. panta 1. punktā.

38. Lai varētu lemt par šo prasību, šī tiesa vēlas saņemt no Tiesas precizējumus par sakarību starp sūdzību, kas iesniegta uzraudzības iestādē saskaņā ar šīs regulas 77. panta 1. punktu, no vienas puses, un tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri paredzēti minētās regulas 78. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā, no otras puses.

39. Konkrētāk, šajā valsts tiesvedību stadijā iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, kāda ir tās rīcības brīvība saistībā ar uzraudzības iestādes lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas tai jāveic saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu, ņemot vērā faktu, ka civillietu tiesa, kurā celta prasība saskaņā ar šīs regulas 79. panta 1. punktu, ir lēmusi pretēji tam, kā bija lēmusi šī iestāde pēc sūdzības saņemšanas atbilstoši minētās regulas 77. panta 1. punktam.

40. Šādos apstākļos, manuprāt, ir jāuzskata, ka ar saviem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesu spriest par to, vai VDAR 78. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja datu subjekts izmanto šīs regulas 77. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus, tiesai, kurai jālemj par prasību, kas celta par uzraudzības iestādes lēmumu, ir saistoša nostāja, ko ieņēmusi tiesa, kurā celta prasība saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu attiecībā uz to tiesību pārkāpuma esamību, kuras šim datu subjektam izriet no minētās regulas.

41. No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka, pēc tās domām, lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jānosaka, vai saistībā ar uzraudzības iestādes lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas tai jāveic, gadījumā, ja VDAR 77. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi tiek īstenoti vienlaikus, šai tiesai ir jāņem vērā iespējamā prioritāte, kāda būtu pirmajam tiesību aizsardzības līdzeklim salīdzinājumā ar otro līdzekli attiecībā uz konstatējumu par to tiesību pārkāpumu, kuras ir aizsargātas ar šo regulu.

[8] Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 10. februāris, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Noilguma termiņš) (C-219/20, EU:C:2022:89, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

[9] Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 10. februāris, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Noilguma termiņš) (C-219/20, EU:C:2022:89, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

42. Lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai interpretētu Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā tās formulējums, kā arī tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, sistēma un mērķi [10].

43. Attiecībā uz VDAR 77.–79. panta formulējumu norādīšu: no to 1. punkta izriet, pirmkārt, ka tiesības iesniegt sūdzību ir, "neskarot jebkādus citus administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus vai tiesību aizsardzību tiesā", un, otrkārt, ka tiesības celt prasību par uzraudzības iestādes lēmumu vai pret pārzini ir, "neskarot jebkādus citus administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus".

44. Tātad no šo tiesību normu formulējuma izriet, ka tajos paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus var izmantot vienlaikus. Turklāt minētajās tiesību normās Savienības likumdevējs nav paredzējis nevienu noteikumu par sakarību starp šiem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Tādēļ, manuprāt, no VDAR nevar secināt, ka kādam tiesību aizsardzības līdzeklim būtu prioritāte salīdzinājumā ar citiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, lai tiktu konstatēts ar šo regulu aizsargāto tiesību pārkāpums.

45. It īpaši, lai gan ir taisnība, kā tas konkrētāk izriet no VDAR 51. panta 1. punkta, ka uzraudzības iestādes ir atbildīgas par šīs regulas piemērošanas uzraudzību, it īpaši, lai aizsargātu fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības saistībā ar viņu personas datu apstrādi, šajā regulā nav nevienas tiesību normas, kurā norādīts, ka šīm iestādēm būtu prioritāra kompetence konstatēt šo tiesību pārkāpumu salīdzinājumā ar tiesu.

46. Tādējādi Savienības likumdevējs ir vēlējies datu subjektiem nodrošināt pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu, kurā tiesības celt prasību tiesā un iespēja izmantot administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus autonomi pastāv līdzās, un neviens no tiem nav pakārtots attiecībā pret citu aizsardzības līdzekli. Tādējādi šīs personas var meklēt tiesisko aizsardzību, tostarp iesniedzot sūdzību uzraudzības iestādē un pēc tam – vajadzības gadījumā – apstrīdot šīs iestādes pieņemto lēmumu tiesā un/vai tieši ceļot prasību tiesā pret pārzini vai pret apstrādātāju. Lai gan uzraudzības iestāde un tiesa(-as), kurā(-ās) celta prasība, var nonākt pie atšķirīgiem juridiskajiem vērtējumiem attiecībā uz VDAR paredzēto noteikumu pārkāpuma esamību, ir konstatējams, ka Savienības likumdevējs nav ieviesis mehānismus, lai novērstu šo risku, jo tas nav definējis kārtību šīs regulas 77.–79. pantā paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējās sakarības noteikšanai.

47. Šajā ziņā no minētās regulas sistēmas izriet, ka, lai gan Savienības likumdevējs ir vēlējies paredzēt noteikumus, kas attiecas uz sakarību, pirmkārt, starp sūdzībām, kuras iesniegtas dažādās dalībvalstīs esošajās uzraudzības iestādēs, un, otrkārt, starp prasībām, kuras celtas dažādās dalībvalstīs esošajās tiesās, likumdevējs nav gribējis paredzēt šādus noteikumus attiecībā uz tiesību aizsardzības līdzekļu īstenošanu vienā un tajā pašā dalībvalstī.

48. Šajā ziņā norādīšu, ka VDAR VII nodaļā "Sadarbība un konsekvence" ir noteikti savstarpējas palīdzības mehānismi starp dažādu dalībvalstu uzraudzības iestādēm, kuru mērķis ir nodrošināt šo iestāžu pieņemto lēmumu konsekvenci. Turklāt šīs regulas 81. panta "Tiesvedības apturēšana" 2. punktā ir paredzēts, ka tad, "ja par to pašu priekšmetu citas dalībvalsts tiesā ir sākta tiesvedība attiecībā uz tā paša pārziņa vai apstrādātāja veiktu apstrādi, jebkura kompetentā tiesa, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, var apturēt tās tiesvedību". Papildus tam saskaņā ar minētās regulas 81. panta 3. punktu, "ja minētā tiesvedība notiek pirmajā instancē, jebkura tiesa, kas nav

[10] Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 28. aprīlis, *Meta Platforms Ireland* (C-319/20, EU:C:2022:322, 62. punkts).

tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc kādas puses iesniegta pieteikuma var arī atteikties no jurisdikcijas, ja attiecīgās prasības ir tās tiesas jurisdikcijā, kurā pirmajā iesniegta prasība, un ja tās tiesību akti ļauj šīs prasības apvienot".

49. Atzīmēšu, ka šāda apturēšanas vai atteikšanās iespēja nav paredzēta, ja sūdzība uzraudzības iestādē un prasība tiesā par vienu un to pašu personas datu apstrādi ir iesniegta vienā un tajā pašā dalībvalstī.

50. No šiem faktoriem izriet, ka saistībā ar uzraudzības iestādes pieņemtā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas valsts tiesai jāveic atbilstoši VDAR 78. panta 1. punktam, saskaņā ar šo regulu tai nav pienākuma atzīt ne šīs iestādes vai tiesas, kurā celta prasība atbilstoši šīs regulas 79. panta 1. punktam, prioritāru kompetenci, ne arī šīs iestādes vai tiesas veiktā vērtējuma par šajā pašā regulā piešķirto tiesību pārkāpuma esamību pārākumu.

51. Manuprāt, pretējs risinājums būtu pretrunā tiesībām efektīvi celt prasību tiesā, kuras ir jānodrošina personai, kas apstrīd uzraudzības iestādes pieņemto lēmumu.

52. No VDAR 78. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka ar šo tiesību normu visām fiziskām vai juridiskām personām ir piešķirtas "tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādes pieņemtu juridiski saistošu lēmumu, kas skar minētās personas". Šī tiesību norma sasaucas ar šīs regulas 58. panta 4. punktu, no kura izriet, ka uzraudzības iestāde pilnvaru īstenošanā ievēro atbilstošas garantijas, piemēram, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā [11]. Kā to jau ir nospriedusi Tiesa, Hartas 47. pants personas datu aizsardzības jomā izpaužas it īpaši kā VDAR 78. panta 1. punktā paredzētā iespēja jebkurai fiziskai vai juridiskai personai efektīvi celt prasību tiesā par uzraudzības iestādes pieņemtu juridiski saistošu lēmumu, kas skar minēto personu [12].

53. Šīs tiesības efektīvi celt prasību tiesā nozīmē, ka tiesai, kurā celta prasība par uzraudzības iestādes lēmumu, pamatojoties uz VDAR 78. panta 1. punktu, kā norādīts minētās regulas 143. apsvērumā, vajadzētu "īstenot pilnu jurisdikciju, kurai vajadzētu ietvert jurisdikciju izskatīt visus faktu jautājumus un tiesību normu piemērošanas jautājumus, kas saistīti ar tajā izskatāmo strīdu". Manuprāt, no tā izriet, ka šai tiesai ir jāspēj brīvi izvērtēt tās pārbaudei iesniegtā lēmuma tiesiskumu un, lai to izdarītu, tai nav jābūt saistošam vērtējumam, ko iepriekš būtu veikusi tiesa, kurā celta prasība saskaņā ar VDAR 79. panta 1. punktu, par to, vai šajā regulā paredzētie noteikumi ir vai nav pārkāpti.

54. Tātad, lai gan tiesai, kurā celta prasība saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu, lai pārbaudītu uzraudzības iestādes pieņemtā lēmuma tiesiskumu, ir jābūt pilnīgai novērtējuma brīvībai, lai konstatētu, vai šajā regulā paredzētie noteikumi ir vai nav pārkāpti, tas, manuprāt, ir nevis iespējamās prioritātes dēļ, kāda būtu uzraudzības iestādei un pēc tam – attiecīgā gadījumā – šai tiesai, lai izdarītu šo konstatējumu, bet gan drīzāk tiesību efektīvi celt prasību tiesā dēļ, kuras nostiprinātas Hartas 47. pantā, un tas nozīmē, ka minētajai tiesai ir jābūt iespējai brīvi un pilnīgi neatkarīgi pārbaudīt šīs iestādes pieņemtā lēmuma tiesiskumu.

[11] Skat. arī minētās regulas 141. apsvērumu, kurā paredzēts, ka "katram datu subjektam vajadzētu būt tiesībām iesniegt sūdzību vienai uzraudzības iestādei, jo īpaši viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī, un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar hartas 47. pantu, ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas, vai ja uzraudzības iestāde nereaģē uz sūdzību, daļēji vai pilnībā noraida sūdzību vai nerīkojas, kad šāda rīcība ir nepieciešama, lai aizsargātu datu subjekta tiesības".

[12] Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c. (C-645/19, EU:C:2021:483, 69. punkts).

55. Attiecībā uz VDAR mērķiem norādīšu, ka Savienības likumdevēja izdarītā izvēle datu subjektiem dot iespēju vienlaikus izmantot šīs regulas 77.–79. pantā paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus atbilst minētās regulas mērķim, proti, mērķim nodrošināt ar šo regulu piešķirto tiesību augstu aizsardzības līmeni.

56. Šajā ziņā, kā izriet no VDAR 1. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar minētās regulas 10., 11. un 13. apsvērumu, ar šo regulu Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām, kā arī dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir uzticēts uzdevums nodrošināt augstu LESD 16. pantā un Hartas 8. pantā garantēto tiesību aizsardzības līmeni [13].

57. Tomēr jāprecizē, kā to parāda izskatāmā lieta, ka VDAR piedāvātā iespēja celt paralēlas prasības par vienu un to pašu personas datu apstrādi var izraisīt neērtības, proti, tiesisko nedrošību, ko var radīt pretrunīgu lēmumu rašanās dalībvalstī. Taču, kā jau esmu minējis iepriekš, lai gan šajā regulā Savienības likumdevējs ir aplūkojis pretrunīgu lēmumu risku starp uzraudzības iestādēm vai tiesām dažādās dalībvalstīs, tas tā nav gadījumā, ja šādi lēmumi tiek pieņemti vienā un tajā pašā dalībvalstī.

58. Šādos apstākļos katrai dalībvalstij ir jāievieš procesuālie instrumenti, kas ļauj, cik vien iespējams, izvairīties no pretrunīgu lēmumu pieņemšanas attiecībā uz vienu un to pašu personas datu apstrādi.

59. Šajā ziņā atgādināšu – tā kā šajā jomā nav Savienības tiesiskā regulējuma, saskaņā ar procesuālās autonomijas principu katras dalībvalsts valsts tiesību sistēmā ir jānosaka procesuālie noteikumi attiecībā uz tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri paredzēti VDAR 77.–79. pantā, tomēr ar nosacījumu, ka gadījumos, kad piemērojamas Savienības tiesības, šie noteikumi nav mazāk labvēlīgi par tiem, kas reglamentē līdzīgas situācijas, uz kurām attiecas valsts tiesības (līdzvērtības princips), un ka tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina to tiesību īstenošanu, kuras ir piešķirtas Savienības tiesībās (efektivitātes princips) [14].

60. Šajā kontekstā un saskaņā ar iedibināto judikatūru dalībvalstu tiesām atbilstoši lojālas sadarbības principam, kas ietverts LES 4. panta 3. punktā, ir jānodrošina to tiesību aizsardzība tiesā, kuras tiesību subjektiem izriet no Savienības tiesībām, turklāt saskaņā ar LES 19. panta 1. punktu dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt tiesību aizsardzības līdzekļus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā jomās, uz kurām attiecas Savienības tiesības [15].

61. Tātad, ja dalībvalstis nosaka procesuālos noteikumus prasību celšanai tiesā, kuru mērķis ir nodrošināt VDAR paredzēto tiesību aizsardzību, dalībvalstīm ir jāgarantē, ka tiek ievērotas tiesības efektīvi celt prasību tiesā un tiesības uz taisnīgu tiesu, kas paredzētas Hartas 47. pantā un kas ir efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa atkārtots apstiprinājums [16].

62. Tādēļ šajā regulā paredzēto iespēju celt prasību tiesā iezīmes jānosaka saskaņā ar Hartas 47. pantu.

[13] Skat. it īpaši spriedumu, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c. (C-645/19, EU:C:2021:483, 45. punkts).

[14] Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 2. jūnijs, *Skeyes* (C-353/20, EU:C:2022:423, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

[15] Skat. it īpaši spriedumu *Puškár* (57. punkts un tajā minētā judikatūra).

[16] Pēc analoģijas skat. spriedumu *Puškár* (59. punkts un tajā minētā judikatūra).

63. Tomēr efektīva tiesību aizsardzība tiesā, manuprāt, nenozīmē tikai to, ka datu subjektiem tiek nodrošināti tiesību aizsardzības līdzekļi, kas nepieciešami to tiesību aizsardzībai, kuras tiem izriet no VDAR. Ja līdzās pastāv vairāki tiesību aizsardzības līdzekļi, kurus var izmantot vienlaikus, ir jāgarantē arī iegūtās tiesību aizsardzības tiesā tiesiskā drošība. Tā kā pretrunīgi lēmumi attiecībā uz šajā regulā paredzēto noteikumu pārkāpuma esamību nevarētu nodrošināt datu subjektu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ir svarīgi, lai dalībvalstis ieviestu pasākumus, kas vajadzīgi, lai izvairītos no šādu pretrunīgu lēmumu pieņemšanas.

64. Ja dalībvalstis neieviestu procesuālos mehānismus, kuri ļauj noteikt dažādo tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējo sakarību, VDAR izvirzītie mērķi, kuri ir nodrošināt datu subjektiem efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un augstu un konsekventu ar šo regulu piešķirto tiesību aizsardzības līmeni, varētu netikt pilnībā sasniegti.

65. Šajā ziņā no VDAR 10. apsvēruma izriet, ka tās mērķis it īpaši ir visā Savienībā nodrošināt noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi konsekventu un vienveidīgu piemērošanu un novērst šķēršļus personas datu apritei Savienībā [17].

66. Taču šī prasība par VDAR paredzēto noteikumu konsekventu un vienveidīgu piemērošanu varētu būt apdraudēta, ja atšķirības aizsardzības līmenī starp dalībvalstīm, ko šī regula cenšas novērst, varētu pastāvēt vienā un tajā pašā dalībvalstī. Tādēļ minētā prasība jāaplūko ne tikai starpvalstu līmenī, bet arī attiecībā uz katrā dalībvalstī pieņemtajiem nolēmumiem.

67. Tāpēc katrai dalībvalstij ir jānodrošina, lai tādu tiesību aizsardzības līdzekļu esamība, kurus datu subjekti var izmantot vienlaikus, neapdraud tiem ar VDAR piešķirto tiesību aizsardzības efektivitāti. Dalībvalstīm ir jāizvēlas, kādi procesuālie mehānismi tām šķiet vispiemērotākie, lai ļautu noteikt šīs regulas 77.–79. pantā paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējo sakarību.

68. Piemēram, dalībvalstis varētu paredzēt, ka datu subjektiem pirms tiesvedības sākšanas tiesā ir jāizmanto visi administratīvie tiesību aizsardzības līdzekļi [18].

69. Dalībvalstis varētu arī paredzēt iespēju vai pienākumu tiesai, kurā celta prasība saskaņā ar VDAR 79. panta 1. punktu, kamēr saskaņā ar šīs regulas 77. panta 1. punktu ir sākta sūdzības procedūra vai celta prasība tiesā saskaņā ar minētās regulas 78. panta 1. punktu, pārtraukt tajā notiekošo procedūru un apturēt tiesvedību, līdz tiek pieņemts lēmums vienā vai otrā no šīm procedūrām.

[17] Skat. it īpaši spriedumus, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c. (C-645/19, EU:C:2021:483, 64. punkts), 2021. gada 22. jūnijs, Latvijas Republikas Saeima (Pārkāpumu uzskaites punkti) (C-439/19, EU:C:2021:504, 83. punkts), un 2022. gada 28. aprīlis, *Meta Platforms Ireland* (C-319/20, EU:C:2022:322, 52. punkts). Prasība par konsekvenci attiecībā uz to tiesību aizsardzības līmeni, kuras piešķirtas saskaņā ar VDAR, ir izteikta citos šīs regulas apsvērumos, piemēram, 7., 9., 13., 123., 129., 133. un 135. apsvērumā. Par saikni starp augstu un konsekventu ar VDAR piešķirto tiesību aizsardzības līmeni skat. arī ģenerāladvokāta M. Bobeka [*M. Bobek*] secinājumus lietā *Facebook Ireland* u.c. (C-645/19, EU:C:2021:5, 95.–97. punkts).

[18] Skat. spriedumu *Puškár*, kurā Tiesa ir nospriedusi, ka "pienākums izsmelt pieejamos administratīvās tiesiskās aizsardzības līdzekļus ir domāts, lai atslogotu tiesas no strīdiem, kas var tikt atrisināti pašā attiecīgajā administratīvajā iestādē, kā arī palielināt tiesvedību tiesā efektivitāti attiecībā uz strīdiem, kuros, lai gan jau ir tikusi iesniegta sūdzība, tiek celta prasība tiesā. Tādējādi šim pienākumam ir likumīgi vispārējo interešu mērķi" (67. punkts).

70. Norādīšu, Tiesa jau ir nospriedusi, ka tiesības uz piekļuvi tiesai nav absolūtas tiesības un ka tādējādi tām var būt samērīgi ierobežojumi, kas paredzēti kāda leģitīma mērķa sasniegšanai un neapdraud šo tiesību pašu būtību [19]. Tiesvedības apturēšana šajā ziņā var būt risinājums, lai novērstu pretrunīgu lēmumu pieņemšanu, kas var kaitēt tiesiskajai drošībai [20].

V. Secinājumi

71. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 78. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu,

   ir jāinterpretē tādējādi, ka:

   gadījumā, ja datu subjekts izmanto šīs regulas 77. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus, tiesai, kurai ir jālemj par prasību, kas celta par uzraudzības iestādes lēmumu, nav saistošs nolēmums, ko pieņēmusi tiesa, kurā celta prasība saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu, attiecībā uz to, vai tiesības, kas šim datu subjektam izriet no minētās regulas, ir vai nav pārkāptas.

2) Regulas 2016/679 77. panta 1. punkts un 79. panta 1. punkts

   ir jāinterpretē tādējādi, ka:

   tajos paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus var izmantot vienlaikus un saskaņā ar šo regulu kāds no tiem nav prioritārs salīdzinājumā ar citu.

3) Tā kā nav Savienības tiesiskā regulējuma par Regulas 2016/679 77.–79. pantā paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējo sakarību, saskaņā ar procesuālās autonomijas principu un ņemot vērā gan mērķi garantēt augstu un konsekventu ar šo regulu piešķirto tiesību aizsardzības līmeni, gan Hartas 47. pantā nostiprinātās tiesības efektīvi celt prasību tiesā, dalībvalstīm ir pienākums valsts līmenī ieviest šo tiesību aizsardzības līdzekļu savstarpējās sakarības noteikšanas mehānismus, kuri ir nepieciešami, lai izvairītos no tā, ka vienā un tajā pašā dalībvalstī var pastāvēt pretrunīgi lēmumi par vienu un to pašu personas datu apstrādi.

[19] Šajā ziņā attiecībā uz pievienotās vērtības nodokli (PVN) skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *SC Cridar Cons* (C-582/20, EU:C:2022:114, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

[20] Šajā ziņā attiecībā uz PVN skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *SC Cridar Cons* (C-582/20, EU:C:2022:114, 38. punkts).